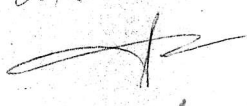

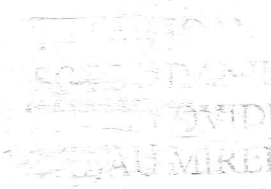

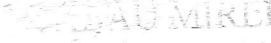
PreDET, asta H
27. 01. 2010

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL ORADEA
-Secția Comercială, de Contencios
Administrativ și Fiscal-
DOSAR NR. 687/111/CA/2008

D 88 / 2008

DECIZIA NR.687/CA/2009 – R

Sedința publică din 10 decembrie 2009

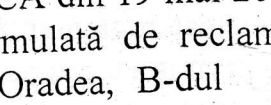
PREȘEDINTE: - judecător
 - judecător
 - judecător
 - greșier

Pe rol fiind soluționarea recursului în contencios administrativ și fiscal formulat de reclamantul domiciliat în Oradea, B-dul nr. , Bl. , ap. , jud. Bihor în contradictoriu cu intimații pârâți **DIRECȚIA GENERALĂ A FINANTELOR PUBLICE BIHOR** – cu sediul în Oradea, str. D. Cantemir, nr.2B, jud. Bihor și **AUTORITATEA NAȚIONALĂ A VĂMILOR – prin DIRECȚIA REGIONALĂ PENTRU ACCIZE ȘI OPERAȚIUNI VAMALE CLUJ** – cu sediul în Oradea, str. Armatei Române, nr.4, jud. Bihor împotriva **sentinței nr.380/CA din 19 mai 2009**, pronunțată de Tribunalul Bihor, în dosar nr. 680/111/2008, având ca obiect – **contestație act administrativ fiscal** -.

Se constată că, dezbaterea cauzei în fond a avut loc la data de 10 decembrie 2009, când părțile prezente au pus concluzii consemnate în încheierea de la acea dată, încheiere ce face parte integrantă din prezenta decizie și când s-a amânat pronunțarea hotărârii pentru data de 10 decembrie 2009. În termenul de pronunțare, recurentul a depus la dosar concluzii scrise.

CURTEA DE APEL
Deliberând:

Asupra recursului în contencios de față, constată următoarele:

Prin sentința nr.380/CA din 19 mai 2009, Tribunalul Bihor a respins ca nefondată acțiunea formulată de reclamantul domiciliat în Oradea, B-dul nr. , bl. , ap. , jud.Bihor, în contradictoriu cu pârâtele **DIRECȚIA GENERALĂ A FINANTELOR PUBLICE BIHOR**, cu sediul în Oradea, str. D.Cantemir nr.2B, jud.Bihor, și **AUTORITATEA NAȚIONALĂ A VĂMILOR** -

DIRECȚIA REGIONALA PENTRU ACCIZE ȘI OPERAȚIUNI
VAMALE CLUJ, cu sediul în Oradea, str. Armatei Române nr.4,
jud.Bihor, fără cheltuieli de judecată.

Pentru a pronunța această hotărâre instanța de fond a reținut că, la data de 10 mai 2002, reclamantul a importat prin Biroul Vamal Oradea un autoturism marca Fiat Punto din Germania, fabricat în anul 2002, care a fost considerat la data importului ca fiind originar din UE în baza certificatului nr.AR din data de 30.04.2002, pentru care a beneficiat la data importului de tratament tarifar preferențial, fiind considerat originar din Comunitatea Europeană.

Din adresa nr. /25.05.2003, emisă de Direcția Generală a Vămirilor, rezultă că, în urma controlului „a posteriori” al certificatului EUR 1, administrația vamală germană a informat că pentru autoturismul acoperit de acest certificat nu se poate confirma că este originar în sensul prevederilor Acordului România – UE, întrucât firma menționată în caseta 1 a certificatului EUR 1, respectiv Autohaus Haindmuhl GmbH din Altenstadt – Germania, nu este exportatoarea autoturismului în cauză și nu a solicitat eliberarea certificatului EUR 1 și, prin urmare, reclamantul nu poate beneficia de regimul preferențial prevăzut de acord.

În urma comunicării acestei adrese, prin actul constatator nr. /04.07.2003, în temeiul disp. art.100 al.1 și 3 din Legea nr.86/2006 și art.77 din Ordinul nr.7521/2006, a fost anulat regimul tarifar preferențial acordat și s-a procedat la recalcularea datoriei vamale a reclamantului, rezultând diferențe de plată de RON reprezentând lei taxe vamale, lei TVA, lei accize, lei majorări de întârziere aferente și lei penalități de întârziere aferente.

Conform disp. art.75 din C.vamal al României, în aplicarea regimului tarifar, regulile și formalitățile necesare pentru determinarea originii mărfurilor sunt cele stabilite în acordurile și convențiile internaționale la care România este parte, iar conform disp.art.16 din Protocolul privind definirea noțiunii de produse originare anexă la Acordul European, ratificat prin OUG 1/1997, produsele originare din Comunitatea Europeană beneficiază la importul în România de prevederile acordului prin prezentarea unui certificat de circulație a mărfurilor EUR 1.

Față de aceste considerente și ținând cont de disp.art.61 al.1 și 3 din L.141/1997, în vigoare la data introducerii în țară a autoturismului și a efectuării controlului ulterior, conform căroră „autoritatea vamala are dreptul ca, într-o perioadă de 5 ani de la acordarea liberului de vama, să efectueze controlul vamal ulterior al operațiunilor; când controlul vamal ulterior constata ca s-au încălcat reglementările vamale aplicate, datorită unor date cuprinse în declarația vamala, autoritatea vamala, după determinarea taxelor vamale cuvenite, ia măsuri de încasare, respectiv de restituire a acestora”, precum și dispozițiile art.107 din Regulamentul de aplicare a Acordului Vamal al României, aprobat prin HG 1114/2001, conform căroră „în toate cazurile în care, în urma verificării dovezilor de origine, rezultă că acordarea regimului preferențial a fost neintenționată.

autoritatea vamală ia măsuri pentru recuperarea datoriei vamale prin întocmirea de acte constatatoare”, instanța a constatat că actul constator atacat și respectiv decizia prin care s-a respins contestația formulată de reclamant sunt legale și temeinice.

În ceea ce privește accesoriile debitului principal, instanța a constatat că, în conformitate cu disp.art. 13 din OG 11/1996, aplicabile până la 31.12.2002, iar ulterior acestei perioade conform art.13 din OG 61/2002, „dobânzile se calculează pentru fiecare zi începând cu ziua imediat următoare termenului de scadență și până la data stingerii sumei datorate, inclusiv”.

De asemenea, conform prevederilor art.3 al.3 din OG 26/2001 și ale art.14 al.1 din OG 61/2002, „plata cu întârziere a obligațiilor fiscale se sancționează cu o penalitate de întârziere de 0,5 % pentru fiecare lună și/sau pentru fiecare fracțiune de lună de întârziere, începând cu data de întâi a lunii următoare scadenței acestora, până la data stingerii acestora, inclusiv”.

În ceea ce privește momentul de la care începe să curgă majorările și penalitățile de întârziere, instanța a constatat că, în conformitate cu disp. art.141 C.vamal, în cazul mărfurilor importate pentru care legea prevede dreptul de import, datoria vamală ia naștere în momentul înregistrării declarației vamale.

Față de aceste considerente și văzând textele de lege menționate mai sus, instanța a constatat că actul constator nr. /04.07.2003 și respectiv decizia nr. /20.08.2008 sunt legale și temeinice și, pe cale de consecință, le-a menținut în totalitate, fiind respinsă ca nefondată acțiunea formulată, constatând că nu s-au solicitat cheltuieli de judecată de către pârâte.

Împotriva acestei hotărâri, în termen și legal timbrat a declarat recurs reclamantul , solicitând admiterea recursului și modificarea sentinței, în sensul admiterii acțiunii.

În dezvoltarea motivelor de recurs recurentul a arătat că, a depus în probațiune certificat de conformitate în original și adresa scrisă de Autoitalia Group, ambele confirmând fără echivoc faptul că autoturismul Fiat Punto a fost fabricat în U.E, în uzinele din Italia.

Cu privire la nici una din cele două înscrisuri, instanța de fond nu s-a pronunțat, nu face nici măcar referire, un motiv pentru care nu a ținut seama de ele, de ce ar fi fost înlăturate.

Critică soluția instanței de fond și privitor la capătul de cerere privind obligațiile accesorii, care au fost calculate pentru o perioadă anterioară încheierii actului administrativ fiscal.

Mai arată că, potrivit art.14 din OG nr.61/2002, numai pentru plata cu întârziere a obligațiilor fiscale se datorează obligații accesorii, de altfel aceasta a fost și practica constantă a instanțelor judecătorești în sensul anulării majorărilor, dobânzilor și penalităților calculate pentru perioada anterioară încheierii actului constator.

Rezultă, aşadar că, obligațiile accesorii, se vor calcula după întocmirea actului constatator și numai în cazul neachitării contravalorii acestuia, după comunicare.

Se mai arată că, reclamantul a introdus în țară, în anul 2002, un autoturism marca Fiat Punto, pentru care a beneficiat de un regim tarifar preferențial, ca urmare a prezentării certificatului EUR 1 nr. AR 1754. Ulterior, potrivit actului constatator atacat, i s-au anulat preferințele tarifare vamale, ca urmare a faptului că autoritatea vamală germană a informat că pentru autoturismul Fiat nu se poate confirma originea comunitară în sensul acordului România – UE.

Reclamantul mai arată că originea autoturismului marca Fiat Punto este Comunitatea Europeană, astfel că preferințele tarifare vamale au fost corect acordate în faza inițială. Totodată, reclamantul arată că sunt nelegale și accesoriile la debitul principal stabilit prin actul constatator, acestea fiind calculate pentru perioada 10 mai 2002 – 31 iulie 2003, întrucât în conformitate cu disp.art.61 al.3 C.vamal la data emiterii actului constatator debitorul datoriei vamale are un termen de grație de 7 zile, abia după împlinirea acestuia urmând să se calculeze obligații accesorii.

Prin întâmpinarea depusă la dosar, calificată de instanță ca fiind concluzii scrise, intimata Direcția Regională pentru Accize și Operațiuni Vamale Cluj a solicitat respingerea recursului și menținerea în totalitate a sentinței atacate.

Prin concluziile scrise, depuse în termenul de pronunțare de către recurentul , se solicită admiterea recursului și modificarea sentinței în sensul admiterii acțiunii, având în vedere că, atât apărarea autorității vamale cât și hotărârea instanței de fond rețin că dovada caracterului de bun comunitar se face doar cu certificatul Eur 1, sau cu declarația pe factură, conform Protocolului 4 anexa la Acordul European, însă acest mod de a stabili caracterul de bun comunitar , evident că se referă la procedura administrativă în fața autorității vamale și nu în cazul unei cauze aflate pe rolul instanței de judecată, în fața căreia se pot administra toate mijloacele de probă permise de Codul de procedură civilă.

Examinând sentința recurată, prin prisma motivelor de recurs, cât și din oficiu, având în vedere actele și lucrările dosarului, se constată că recursul este fondat.

În mod corect instanța de fond a apreciat că recurentul –reclamant nu a făcut dovada că autoturismul importat este originar în sensul Protocolului 4 din Acordul România –U.E. și în consecință nu poate fi acordat regimul tarifar preferențial.

Din controlul „a posteriori” efectuat de autoritățile vamale române și germane, a rezultat că firma menționată în caseta nr.1 a certificatului EUR 1, prezentat de reclamant cu ocazia importului, nu este exportatoarea autoturismului în cauză și nu a solicitat eliberarea certificatului de origine EUR ,astfel că s-a emis de către intimata A.N.V. (fostă D.G.V) actul constatator nr. /04.07.2003.

Potrivit art.75 din Legea nr.141/1997 „În aplicarea regimului tarifar preferențial, regulile și formalitățile necesare pentru determinarea originii mărfurilor sunt cele stabilite în acordurile și convențiile internaționale la care România este parte”.

Conform art.16 din Protocolul nr.4 privind definirea noțiunii de "produse originare" și metodele de cooperare administrativă aprobat prin O.U.G. nr.1/2007 „Produsele originare din Comunitate beneficiază la importul în România și produsele originare din România beneficiază la importul în Comunitate de prevederile acordului, prin prezentarea:

a) fie a unui certificat de circulație a mărfurilor EUR 1, al cărui model figurează în anexa nr. III;

b) fie, în cazurile menționate la art. 21 paragraful 1, a unei declarații, al cărei text figurează în anexa nr. IV, data de exportator pe o factură, pe o notă de livrare sau pe orice alt document comercial care descrie produsele în cauză, suficient de detaliat pentru a permite identificarea lor (denumita în cele ce urmează declarație pe factură).”

Față de cele de mai sus, rezultă că produsele importate din Comunitate beneficiază de regim preferențial doar în baza certificatului de origine sau a declarației exportatorului de pe factura externă, iar dovada de origine în sensul Protocolului poate fi făcută doar în aceste două moduri, astfel că susținerea recurentului potrivit căreia poate beneficia de regimul preferențial dacă a probat și prin alte mijloace de probă originea comunitară a autoturismului nu poate fi primită.

Sub acest aspect urmează a se reține legalitatea atât a actului constatator nr. / 11.07.2003 cât și a deciziei nr. / 11.07.2008 cu privire la datoriile vamale constatate în sarcina recurentului.

În ceea ce privește însă, data de la care încep să curgă obligațiile accesorii, Curtea constată că actele administrative fiscale atacate în cauză sunt nelegale.

Astfel, potrivit art.61 al.3 din Legea nr.141/1997, în vigoare la data emiterii actului constatator, „Când controlul vamal ulterior constată că s-au încălcat reglementările vamale aplicate, datorită unor date cuprinse în declarația vamală, autoritatea vamală, după determinarea taxelor vamale cuvenite, ia măsuri de încasare, respectiv de restituire a acestora. Diferențele în minus se comunica titularului operațiunii comerciale și urmează a fi achitate în termen de 7 zile de la data comunicării. Neplata diferenței datorate de titularul operațiunii comerciale în acest termen atrage suportarea de majorări de întârziere aferente acestei diferențe, în cuantumul stabilit prin lege, precum și interzicerea efectuării altor operațiuni de vămuire, până la achitarea datoriei vamale.”

Prin urmare, penalitățile și penalitățile de întârziere încep să curgă după șapte zile de la data comunicării titularului operațiunii comerciale, de către autoritățile vamale a diferențelor în minus și nu de la data înregistrării declarației vamale, respectiv de la data de 10.05.2002 așa cum greșit au susținut intimatele și cum a reținut și instanța de fond.

Pentru considerentele arătate recursul urmează a fi admis, în baza art. 312 al.3 rap. la art.304 pct.9 Cod procedură civilă, iar sentința urmează a fi modificată în parte în sensul că se va admite în parte acțiunea formulată de reclamant și se va dispune anularea în parte a deciziei nr. /20.08.2008 emisă de D.G.F.P. Bihor, se va admite în parte contestația formulată de reclamant și se vor anula majorările și penalitățile de întârziere stabilite prin procesul verbal nr. /04.07.2003 și dispoziția de urmărire nr. /31.07.2003 aferente datoriei vamale stabilite prin actul constatator nr. /04.07.2003, urmând a se menține dispozițiile sentinței privind respingerea acțiunii reclamantului având ca obiect anularea actului constatator nr. /04.07.2003 vizând datoria vamală.

Nu s-au solicitat cheltuieli de judecată în recurs.

ADMITE ca fondat recursul declarat de recurentul
împotriva sentinței nr.380 din 19 mai 2009,
pronunțată de Tribunalul Bihor, pe care o modifică în parte, în sensul că:

Admite în parte acțiunea formulată de reclamantul
în contradictoriu cu pârâtele DIRECȚIA GENERALĂ A
FINANTELOR PUBLICE BIHOR, AUTORITATEA NAȚIONALĂ A
VĂMILOR București – prin DIRECȚIA REGIONALĂ PENTRU ACCIZE
ȘI OPERAȚIUNI VAMALE CLUJ și în consecință, dispune anularea în
parte a deciziei nr. din 20 august 2008 emisă de Direcția Generală a
Finanțelor Publice Bihor, în sensul admiterii în parte a contestației
formulate de reclamant și anulează majorările și penalitățile de întârziere
stabilite prin procesul – verbal nr. din 4 iulie 2003 și în dispoziția de
urmărire nr. din 31 iulie 2003 aferente datoriei vamale stabilite prin
actul constatator nr. din 4 iulie 2003.

Menține dispozițiile sentinței în partea privind respingerea acțiunii
reclamantului, având drept obiect anularea actului constatator nr. din
4 iulie 2003, vizând datoria vamală.

Fără cheltuieli de judecată.

IREVOCABILĂ.

Pronunțată în ședința publică, azi 10 decembrie 2009.

PREȘEDINTE, JUDECĂTOR, JUDECĂTOR, GREFIER.

// // // //